

หลักการไม่ทำอันตราย (Non-maleficence)

การกระทำที่ไม่นำสิ่งเลวร้าย หรืออันตรายมาสู่บุคคลอื่น ทั้งด้านร่างกายและจิตใจไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม ไม่ทำให้บุคคลอื่นเสี่ยงต่ออันตราย การไม่ทำให้ผู้อื่นได้รับอันตราย/เสี่ยงอันตราย **ทั้งการคิด การพูดและการกระทำ** รูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นไปตามหลักการไม่ทำอันตราย

- ❖ ไม่ฆ่า
- ❖ ไม่ทำให้ปวด
- ❖ ไม่ทำให้พิการ
- ❖ ไม่ทำให้หมดศีลธรรม
- ❖ ไม่ทำให้เกิดความทุกข์ใจ

การละเลยทอดทิ้ง (Negligence) ถือว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดหลักการไม่ทำอันตราย (Non-maleficence) ซึ่งเป็นการกระทำโดยตั้งใจที่จะทำให้ผู้อื่นเสี่ยงอันตรายโดยไม่มีเหตุผล และเป็นการกระทำโดยไม่ตั้งใจ แต่เกิดจาก**ความสะเพร่าหรือประมาท**จนทำให้บุคคลอื่นเสี่ยงต่ออันตราย นอกจากนี้ยังรวมถึงการกระทำที่**ไม่เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ** ที่จะต้องให้การดูแลที่เหมาะสม (due care) ในสถานการณ์นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น malpractice ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการดูแลที่เหมาะสม (standard of due care) ที่ทำให้เกิดความเสี่ยงต่ออันตราย ทั้งกฎหมายและจริยธรรม

*******สำหรับอาจารย์พยาบาล ก็ไม่ควรละเมิดหลักการ **Non-maleficence** ในขณะที่สอนนักศึกษา**ทั้งการคิด การพูด และการกระทำ** ตามแนวปฏิบัติที่พึงกระทำและไม่พึงกระทำ ดังนี้

Do พึงกระทำ	Don't พึงหลีกเลี่ยง
จัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ	มอบหมายกิจกรรม/งานที่เกินศักยภาพหรือเสี่ยงอันตรายต่อผู้เรียน
ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระดับความรู้และทักษะของนักศึกษา	ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระดับความรู้และทักษะของนักศึกษา
ชี้แจงแนวทาง/ข้อควรระวังในการปฏิบัติก่อนฝึกทุกครั้ง	ปล่อยให้นักศึกษาปฏิบัติงานโดยไม่เตรียมความพร้อม
ประเมินความพร้อมของผู้เรียนก่อนมอบหมายงานหรือฝึกปฏิบัติ	มอบหมายงานโดยไม่ประเมินความรู้/ทักษะพื้นฐานของผู้เรียน
กำกับดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดในการฝึกปฏิบัติ	ปล่อยให้นักศึกษาปฏิบัติกับผู้ป่วยโดยไม่มีการนิเทศ
มอบหมายเหตุการณ์ตามระดับความสามารถของนักศึกษา	ให้นักศึกษาปฏิบัติเหตุการณ์เกินขอบเขตความสามารถ
ป้องกันมิให้นักศึกษากระทำที่เสี่ยงต่ออันตรายแก่ผู้ป่วย	เพิกเฉยต่อการกระทำที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้ป่วย
ให้คำแนะนำแก้ไขทันทีเมื่อพบข้อผิดพลาด	ละเลยไม่แก้ไขเมื่อพบการปฏิบัติผิดพลาด
ใช้วาจาสุภาพ ให้เกียรติ และสร้างกำลังใจแก่ผู้เรียน	พูดจาดูหมิ่น เหยียดหยาม ประจาน หรือทำให้นักศึกษาอับอาย พูดส่อเสียด กระทบกระเทือน เยาะเย้ย ถากถาง ที่ทำให้นักศึกษาเสียกำลังใจ เสียความรู้สึก เสียใจ หวาดกลัว จนนำไปสู่ภาวะเก็บกด ซึมเศร้า
ตักเตือนด้วยเหตุผลและความเมตตา	ใช้อารมณ์ ตะคอก ดุด่ารุนแรง
รับฟังปัญหาและความเห็นของนักศึกษาอย่างเปิดใจ	เพิกเฉยต่อความเดือดร้อน/ปัญหาของนักศึกษา
สร้างบรรยากาศปลอดภัยทางจิตใจในการเรียนรู้	ทำให้นักศึกษาหวาดกลัว ไม่กล้าซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ทำให้นักศึกษาจนมุม